

Első rész

Prológus

„Néha nem úgy fordul minden, ahogy mi akarjuk; és ha ez történik, erősnek kell lennünk, hogy elviseljük a terhet, melyet a sors ránk vetett.

Bár...

A halottak jó fejek. Csendesek.”

– Ne! Kérlek, T–... – könyörögtem.

– Hallgass! A kis barátod már meglakolt a bűnötökért, és most rajtad a sor. Végre eljött a te időd, Rachel!

Zokogva, mérhetetlen kétségbeeséssel próbáltam kiszabadítani a megkötözött kezemet, ám mindhiába; a fogva tartóm még nálam is elszántabb volt, holott közel sem volt annyi veszíteni valója, mint nekem.

– Gondolkozz már, kérlek! Hisz csak a testemet tudod megölni – érveltem.

– És pont ez a jó benne... a lelked az örökkévalóságig szenvedni fog, és lássuk be; az elég hosszú időnek tűnik – mosolygott rám kárörvendően. Elhitte, hogy ő már győzött.

– És ő? Neki mit mondasz majd?!

Bár közel sem voltam olyan helyzetben, de kérdőre vontam, ezzel is az időt húzva. Hátha...

– De rendes! A lelkiismeret maga – kacagott fel gúnyosan a fiú. – Ne aggódj semmi miatt, drágám. Mindent elintézek, amint megkapom az összes erőd és képességed.

– Nem! Ne! – kiáltottam erőtlenül.

– Tudod Rachel, mindenkinek vannak démonjai... és kifejezetten örülök, hogy a tiéd Én lehetek. Öröm végignézni a kínládásodat, ahogy próbálkozol tiltakozni valami olyan ellen, ami ellen nem lehet. *Lehetetlen*. Milyen szép szó. Innen már nincs menekvés, csak egyetlen út áll előtted; a halál – kis hatásszünetet tartott, majd körülöttem sétálva körbe-körbe, lassan folytatta.

– Őszintén megvallva, kissé csalódott vagyok. Olyan könnyen hagytad magad csapdába csalni és elkapni... azt hittem többet fogunk játszani. Vágytam rá; a vadászatra, az adrenalinra. Vágytam Rád.

Hibát vétettem.

Nem, ez túl enyhe kifejezés, a hibát hibára halmoztam tán helyesebb megfogalmazása a történetek sorozatának.

Világéletemben tudtam, hol a helyem. Szerettem és jól végeztem a munkámat. Órangyalként mindig úgy gondoltam, szerencsés vagyok, hogy nem nekem kell a Föld porát járnom; emberként létezni olyan bonyodalmasnak tűnt.

Boldog voltam. Talán szerencsés is. Az őrangyalok ritkán dolgoznak egyedül, általában van mellettük valaki a hibák elkerülése érdekében. Daniel személyében pedig olyan társat kaptam, aki mellett egyáltalán nem feszélyezett, hogy az év minden napjának minden lepergett másodpercében figyelt. Először csupán a napi tevékenységeimet, majd egy kicsit engem, *a valódi énemet*, mígnem ebből az odafigyelésből egyre többet és többet követeltünk meg egymástól. Egyszerű fellángolásnak indult, ám rövid időn belül egészen mássá alakult.

Mondják, hogy mindenki magából indul ki; így tettem én is, míg végül már nem csak az őszinteségre feleltem őszinteséggel, de a hazugságokra is. Vagy a teljes bizalmamat adtam valakinek, vagy semmit.

Innen nézve, inkább voltam naiv, mint bármi más. De milyen angyal volna, aki nem hisz a végtelen jóságban és kedvességben?

Tökfej, mint kiderült.

Hosszú hónapoknak kellett eltelniük, míg sikerült, immár letről, megfejtetem a hiányzó puzzle darabkákat és kiraknom a teljes képet.

Daniel talán tényleg szeretett, talán mindvégig csak kihasznált vagy valaki utasításait követte. Feladtam már a reményt, hogy ezt valaha is kiderítsem. Az biztos, hogy elárult.

Sokaknak nem tetszett a viszony, amelyet folytattunk, úgy gondolták, túl veszélyes. Különkülön is elég rakoncátlanok voltunk, nemhogy együtt. Ezért új társat kerestek nekem, egy, még nálunk is fiatalabb, fegyelmezetlen és fékezhetetlen kölyköt, akit addig még senkinek nem sikerült a szó pozitív értelmében betörni, vagy minimum egy jottányi jómodorra megtanítani.

Ez a szigorú, nevelőnői szerep nem is állhatott volna távolabb tőlem, minekután magam is legszívesebben elszöktem volna az igazi társammal, miután elszakítottak tőle. Itt kezdődtek a problémák.

A munkám immáron nem volt feddhetetlen, helyrehozhatatlan baklövéseket engedtem megtörténni a lány életében, akire vigyáznom kellett volna.

Szomorú voltam, a perfekcionista énem tombolt, hogy mind a hivatásomban, mind a magánéletemben sikertelenné váltam, így amikor Daniel titokban meglátogatott, meg sem fordult a fejemben, hogy ezt nem önszántából, jóakarattal tette. Ha jobban odafigyeltem volna, biztosan rájövök, hogy ez csak egy teszt. Kíváncsiak voltak, kihez köt a hűségem; a feljebbvalóimhoz vagy a szerelmemhez.

Ezt még tán meg is úszhattam volna valamilyen enyhébb büntetéssel vagy lefokozással. Ám amikor ránk törtek és szét akartak választani minket, Daniel agya egy pillanatra elborult, igaziak vagy sem, kitörtek az érzelmei, őrangyalként pedig pontosan tudtam, hogy az a fél lélegzetnyi idő épp elég valami nagy baj kialakulásához.

Daniel megölte az új mentoráltam igencsak magasrangú apját, miután a fia beköpött minket.

Néhány órán belül már az Ítélethozók előtt térdeltünk, megkötözött szárnyakkal és kézzel.

Nem gondolkoztam, amikor a hazugság kifolyt a számon. Daniel hatalmasra kerekedett szemekkel bámult rám, miközben magamra vállaltam a gyilkosságot. Próbáltam menteni a menthetőt; a férfit, akiért össze-vissza vert a szívem, és az ő életét, amit értékesebbnek ítéltam meg a sajátomnál.

Bizarr módon romantikusnak találtam, mi mindenre volt képes értem, amitől még jobban beleestem és úgy éreztem, ha elveszítem, képtelen leszek elszámolni a lelkiismeretemmel. Őt erősebbnek tartottam, tudtam, hogy ha kivégeznek is, lassan túllép majd rajtam.

Végül nem tudom, azért nem állított le vagy szólt közbe, mert lefagyott a sokktól, vagy már akkor is gyáva volt, amit csak én nem láttam a rózsaszín szemüvegemen át.

Megfosztottak a szárnyaimtól és bukottként a Földre száműztek.

Pokoli fájdalmaim voltak, és azt sem tudtam, hol vagyok. Azokban a rövid percekben, amikor nem eszméletlenül hevertem az idegen semmi közepén, minden ép gondolatomat csírájában elfojtotta a szintiszta kín. Esélyem sem volt segíteni magamon.

Ha Damien nem talál rám, elvéreztem volna és még csak egy jelöletlen sírkő sem jutott volna számomra, ám a vámpírnak a kiváló szaglása és hallása kívül meglepő mód, maradt még egy cseppnyi lelke is. Utólag elmondta, hogy a vérszag vonzotta hozzám, *és az angyalok mennyire nem találékonyak, amikor meg akarnak szabadulni valakitől*. Nem én lettem volna az első, akit először kitagad, majd megkínoz a saját népe, hogy olyan szerencsétlenül érjen földet, ahol aztán *mások* elszórakoznak vele egy kicsit és végül ünnepi lakomát csapnak belőle.

– Habár legtöbbször már nincsenek életben, becsapódáskor kitörik a nyakuk és egyéb nyálánságok – közölte vigasztalónak szánt hangnemben.

Leszámítva a két hatalmas sebet a hátamon, én csupán a bokámat törtem. Ráadásul amíg nem voltam magamnál, Damien elvitt egy boszorkányhoz, aki nem tudom, mit művelt velem. Egyes angyali vonásaim és képességeim megmaradtak a közbeavatkozásának köszönhetően, ám a valóságban csak azt érte el, hogy valamiféle furcsa, köztes állapotban ragadtam: nem voltam többé sem angyal, sem ember.

A véremben pezsgett, hogy *ellenség, ellenség, ellenség* vesz körbe, mégsem érdekelt, figyelmen kívül hagytam. Céltalanná vált a létezésem és letargiába estem.

Gyorsabban gyógyultam, mint egy átlagos ember, de így is napokba telt, hogy ne ájuljak el a fájdalomtól és vérveszteségtől, és hetekbe, mire újra talpra tudtam kecmeregni, amit nem csak a hasogató bokám hátráltatott, hanem az is, hogy a szárnyaim súlya nélkül teljesen elveszítettem az egyensúlyérzékeimet. Újra kellett tanulnom járni, amitől még inkább szégyelltem és gyűlöltem magam. Damien akárhányszor felajánlotta a segítségét, vagy csupán a kezét nyújtotta felém, hogy ne bukjak orra, mindannyiszor mogorván leharaptam a fejét. Nem voltam valami hálás vendég. Az elkeseredett zokogásnak rendszerint azután adtam szabad utat, hogy a vámpír magamra hagyott néhány órára egy–egy veszekedés után. Nem értettem, miért törődik velem; kerestem–kutattam a hátsószándékot a szavai és tettei mögött, de nem találtam semmit. Ez majdhogynem tovább rontott a helyzeten. Aggódtam, mert nem volt semmim, amivel kompenzálhattam volna a gondoskodását.

A sebeim begyógyultával és tűrhető mértékben akklimatizálódva a földi világhoz, két hónap múltán bejelentettem vacsoránál – Damien mindig odafigyelt, hogy a hűtőjében legyenek emberi ételek is, ráadásul meglepően jó szakácsnak bizonyult –, hogy szeretnék elmenni. Szinte mindenre felkészültem valamilyen frappáns replikával, tiltakozásra és vitára számítottam.

Ehelyett Damien, a maga nemes egyszerűségével és egyenességével, megkérdezte, hogy hová.

– Még én sem tudom pontosan – vallottam be nyíltan. – Meg akarok keresni valakit a múltamból, megtudni, mi lett vele. És persze a te vendégszeretetedet sem szeretném az örökkévalóságig kihasználni.

A szóhasználatom hatására felhorkantott. Majd közölte, hogy örül, amiért ezt mondom, mert ő is régóta el akarta már hagyni ezt a kis tanyát, kinőtte és nem érezte jól magát, hogy nem tud messzebbre nyújtózni. Egy bizonyos estén el is indult... de aztán közbejöttem én, így visszahozott hát a saját kis rejtekhelyére.

– Úgyhogy, ha nem bánod, veled tartanék egy darabig. Még hasznodra lehetek – tette hozzá. – Adj egy nevet, és én megtalálom neked a célszemélyt; könnyebben, mintha egyedül nyűglődnél.

Hogyan mondhattam volna nemet? Tartoztam neki, ezt tudtam én is és ő is, még ha nem is hangoztatta.

Annyira nem bíztam benne, hogy annak a nevét adjam meg, akit valóban kerestem, de reméltem, hogy a posztomról való távozásom óta a személy életében nem következett be akkora változás, ami elszúrná a tervem.

Damien egyetlen éjszakát kért, hogy mindent elrendezhessen, ami sokkal rövidebb idő volt, mint amire számítottam. Miután ő elment az ügyeit intézni, egészen elszomorodva jártam körbe a kis legénylakását. Nem is realizáltam, mennyire megkedveltem a helyet, míg el nem kellett hagynom. Nehezen jött álom a szememre azon az éjjelen.

Velem ellentétben a vámpír, hirtelenszőke, váll alá érő hajával és világos kék szemeivel szinte csak úgy ragyogott a reggeli a fényben, és nem, nem arra a ragyogásra gondolok, amit Damien valamilyen fura filmben mutatott, miközben a hasát fogta a nevetéstől. Nem volt glitter a mellkasán vagy az arcán. Belülről sugárzott, ami igencsak érdekes tapasztalás olyasvalakinél, aki félig egyébként halott.

Majdnem félrenyeltem a gyümölcssalátámat, amikor egy kis plastik kártyát tett elém az asztalra, rajta az én arcképpemmel.

– Mi ez? – pattantam fel a helyemről ijedten.

– Az új személyid – felelte apró mosollyal a szája sarkában.

Olyan óvatosan csippentettem össze a két ujjammal a kártya egyik sarkát, mintha attól tartottam volna, hogy megéget vagy megharap. Hamis adat hamis adat hátán; egyedül a fotó volt igazi.

– Kate Rosalie Deering?

– Jobban örültél volna, ha maradunk a Rachelnél? – kérdezte.

– Nem! Nem, igazad van. Jobb ez így, köszönöm! – pillantottam fel rá kavargó gondolatokkal.

– Neked is van ilyened?

– Persze, évek óta – kacagott.

– És hány éves vagy rajta?

Előhúzta a farmerzsebéből és átnyújtotta nekem.

– Huszonkettő. Néha még ezt is nehezen veszik be. Ezért voltam a te koroddal is bajban. Tizenhatnak sem nézel ki, de kitoltam tizennyolcra; azzal nagyjából már mindenhol boldogulni tudsz majd.

Ismét megköszöntem, ami után Damien Boyce tartott egy kisebb kiselőadást arról, hogy a kártya szinte mindenhez kell, szóval nagyon, de nagyon vigyázzak rá, mert nem könnyű manapság kiemelkedő hamisítót találni. Angyalként tudtam, hogy el kellene borzadnom a hallottak után és mélységesen szégyellnem magam, de én mégis inkább hálát éreztem.

Így történt, hogy alig azután, hogy végre önállóan is meg tudtam állni a két tulajdon lábamon, megismerkedhettem a szárazföldi és a vízi utazással is, utóbbit meglehetősen rosszul viselve. Márpedig az út Észak–Írországból Angliáig nem csupán egyszer tett próbára kompra szállással. Az állandó hullámozástól még akkor is hányingerem volt, ha egy falatot sem ettem és meg sem mozdultam a helyemről.

Ezt követően hetekig bolyongtunk az országban, bár Damien töretlenül állította, hogy forró nyomon van. Benne jártunk már márciusban, de az időjárás, mely egyszer kegyes volt és lágy

napsugarakkal kecsegtetett, máskor tombolt a szél és napokig nem állt el az eső, pontosan olyan szélsőséges és csapongó volt, mint mi magunk. Néha együtt nevettünk, máskor legszívesebben elsírtam volna magam a szerencsétlenségünkön. Nem jelentettem valami sok segítséget a vámpírnak, a néven, és azon a halovány emléken kívül, hogy „azt hiszem, valami szín is szerepel a település nevében”, nem tudtam hozzátenni a kereséshez, és ha mindez nem lett volna elég, enyhén szólva sem éreztem komfortosan magam a városi, emberekkel zsúfolt világban, szóval Damien amellet, hogy tű után kutatott a szénakazalban, közben még engem is bébiszittelhetett.

A nyomok egyre csak kihűlt tetemekhez vezettek, ami egyre inkább kedvemet szegte, és kezdtem megkérdőjelezni, jó ötlet volt-e egyáltalán ez a kiruccanás. Amikor egyik este, kifáradva, egy koszos kis motelszobában felvettem ugyanezt a gondolatot Damiennek is, a szemei szikrákat szórtak.

– Nem vagyok az a feladós típus! – közölte haragosan. – És nem most fogom elkezdni!

Újabb hét telt el, épp elkezdünk áprilist írni, amikor egyik délután Damien büszkeségtől dagadó mellkassal bejelentette, hogy teljesítette az ígéretét; megvan, akit keresünk!

S csak így, egy pár perces sétát követően szemben találtam magam az iskolából kilépő Angeline Warddal, a lánnyal, akinek az utolsó angyala lehettem, és akinek hatalmas bocsánatkéréssel tartoztam; s egyéb célom nem lévén, megfogadtam, hogy az összes baklövésemet jóvá teszem.

Ahogy feltárult előttem a lehetőség, az inamba szállt a bátorságom.

Kihasználtam Damien kíváncsiságát, aki nem értette, mit akarok én egy ilyen kis „pisistől”, akinek a tojáshéj még a valagán van. Bár Angie már közel sem volt kislány, ez volt az utolsó éve a középiskolában. Visszavonulót fújtam hát, és lassan, minden mondatot kétszer átforgatva magamban, mielőtt kimondtam volna, elmeséltem egy-egy információmorzsát a vámpírnak az életről, amit azelőtt éltem, hogy útjaink találkoztak volna.

Az a szemtelen néha olyan részeken is felnevetett, ahol nem lett volna illendő, és nem szívet melengető gyakorisággal nevezett prűdnek. Nem tudom, mégis mire számított; elvégre *angyal voltam*. Annyira viszont kiismertem már a szavajárását, hogy ne akadjak fel ilyen horgokra, hogy utána a választától én szégyelljem el magam. Damien száján nem volt fék, de még csak egy szűrő sem. Minden szempontból szabad életet élt, amitől egyszerre fogott el az ámulat és olykor az iszonyat.

Whitehaven, ahol végül megtalálta Angie-t, egészen helyes városnak bizonyult, közel volt a part, de közel voltak a hegyek is, ahol az emberek magukra maradhattak, ha úgy kívánták.

Damien ezt is már-már túl lazán kezelte. Arra számítottam, hogy miután hálásan megköszönöm a segítségét, továbbáll majd, ő azonban ehelyett vett egy lakást a hegyekben. Leesett az állam, amikor ezt közölte, féltem, hogyan intézte el a dolgot ilyen sebességgel és rögtön szabadkozni kezdtem, hogy miattam nem kell maradnia. Erre sunyi oldalpillantást vetett rám, és felvilágosított, hogy magának vásárolta az ingatlant, de ha akarok, maradhatok nála, amíg eldöntöm, hogyan tovább. A föld alá tudtam volna süllyedni szégyenemben, amiért az egóm azt hitte, ez is rólam szól. Több szempontból is bűnös dolognak éreztem vele maradni, mégis szinte megkönnyebbülést éreztem, hogy nem maradok egyedül. Ráadásul fájt beismerni, de nem tartoztam hűséggel már senkihez. Néhányszor megpróbáltam szólítani Danielt, de egyszer sem kaptam választ. Számára talán egyszerűbb volt a döntés. Rá kellett jönnöm, hogy előttem áll egy új, kissé bizarr élet.

Ez az élet aztán a napok, hetek, hónapok elteltével valóban egyre furcsább és abszurdabb lett.

Én a napom nagy részében Angie-t figyeltem tisztas távolból, bár Damien figyelmeztetett, hogy ha nem tanulok meg láthatatlanná válni, sürgősen le kellene szoknom erről, mert a végén még valaki feljelent, mint valami beteg kukkolót. Ezért aztán taktikát váltottam, beszereztem egy hasonló oldaltáskát, mint amit Angie-n láttam nap, mint nap az iskolából távozva, s diáknak álcázva magam, az út túloldaláról követtem, vakmerőbb napjaimon szemben jövő forgalmat játszottam, így egyszer még a vállunk is összeütközött, de egy elsuttogott bocsánatkérésen kívül nem mertem megszólítani.

Mégis mit mondhattam volna neki?

Helló, én vagyok az ex-örangyalod, bocsí, hogy nem óvtam minden lépésedet, ezért egy olyan nőszemély markában kötöttél ki, aki mellett sosem fog a benned rejlő gyönyörű potenciál bimbót hozni és kivirágozni. Nem szabadott volna hagynom, hogy keserű magányodban épp egy gonosz boszorkánnyal barátkozz össze, aki csak csicskáztat. Boszorkány? Ó, igen, valódi boszi, nem az a mesebeli megtérős fajta. Meg tudsz nekem bocsátani? Mondd el, hogyan tehetném jóvá, és én megteszem neked!

Ez a verzió talán még a pedofilnál is rosszabbul hangzott.

Így azonban ötletem sem volt, hogyan kerülhetnék közelebb hozzá. Hiába ismertem őt, számára én akkor is csak egy vadidegen voltam a sok közül. Egy arc a tömegből.

A vámpír többségében a saját dolgával törődött, de hamar feltűnt, hogy ismételt összeköltözésünk után engem szívatnia kiemelkedően kedves elfoglaltságává vált.

Az együtt élésnek megvoltak a maga előnyei és hátrányai. Szerencsére Damien egyszer sem kóstolt meg, ám vétkes dolgokra csábított. A „ház avató” bulin, amin ketten vettünk csak részt, például bemutatott újdonsült esküdt ellenségemnek, az alkoholnak. Előbb a gátlásaim kerültek padlóra, aztán állítólag a ruháim is. Damien ezután egy hétig röhögő görcsöt kapott, ahányszor meglátott.

Néha megölelt filmnézés közben. Ha rossz kedvem volt, addig csiklandozott, míg peregetek a könnyeim a nevetéstől. Egyszer véletlenül együtt aludtunk el a csillagos ég alatt.

Az arcomra adott puszik napról napra egyre közelebb kerültek a számhoz, aztán már csak azon kaptam magam, hogy ugyanolyan természetes megcsókolni, mint levegőt venni.

Egyikünk sem akart valami olyan komoly dologba keveredni, amivel aztán bánthattuk volna egymást, ezt legalább letisztáztuk. A többit pedig hagytuk, hadd folyjanak a történetek a saját medrükben, a saját ütemükben. Szabadok voltunk és bármit megtehattünk; ami egyszerre volt felszabadító és ijesztő is. Óráról órára egyre távolabb sodródtam attól, aki voltam, és nem tudtam még, ki leszek.

Épp ezért, mert szinte mindenben bizonytalan vagy döntésképtelen voltam, sokáig halogattam, hogy az együtt alvásnál vagy csókolózásnál több is történjen. Nem akartam elhamarkodni vagy megbánni. Egy apró, naiv részem még mindig makacsul kapaszkodott a halovány reménybe, hogy mi lesz, ha Daniel tisztázza a nevem és én visszatérhetek a posztomra. Ezt diktálta a szívem. Az eszemmel persze tudtam, hogy ez képtelenség. Sosem hallottam még olyat a történelem során, hogy valaha megbocsátottak volna egy bukottnak. Ennek ellenére is nehéz volt elfogadni, hogy a sorsom; bármi is legyen, már itt folytatódik tovább. Rajtam múlik, mit hozok ki belőle.

Damien sok mindenre megtanított, az egyetlen, amit képtelen voltam elsajátítani, az a lazasága és nemtörődősége volt, pedig ezekre hajtottam a leginkább.

Mire Angie-nek befejeződött az iskola, tudtam, hogy marad további két évre, egyetemi felkészítőre és roppant büszke voltam rá, épphogy közölni nem tudtam csak vele. Ám Damien, mint a nap hőse (minden napé), aki ekkorra a lakás pincéjéből egy fél hivatalos bárt alakított ki, felvetette, hogy hívjam meg a „kislányt”, ha annyira akarom; csak nem fog egy tizenhat éves sem visszautasítani egy partit ingyen pia ígéretével. Először kinevettem az ötletet, de be kellett látnom, egy próbát megér, hisz veszíteni valóm nem volt.

Gyártottam néhány szórólapot, majd miután elég erőt gyűjtöttem magamban, ezúttal direkt menten neki a járdán szegény lánynak. A lapok rögtön szétrepentek a kezemből.

– Figyelj már oda, te kétballábás! – kiabált rám Becky, Angie úgy nevezett barátnője.

Utóbbi szó nélkül segített összeszedni őket.

Angie-vel mi még egymással szemben guggoltunk, amikor Becky kitepte az egyik papírt a lány kezéből.

– Mi a fene ez? – vakkantotta.

Egyetlen pillanatra találkozott csupán a tekintetem Angie-ével. Gyönyörű kékes–szürke szemei voltak, ám nem csillogott bennük túlcserélődő életkedv.

Ökölbe szorult az egyik kezem. Felegyenesedtem, mert nem tetszett, ahogy Becky lenézett ránk. Alaposan végigmért, mielőtt válaszoltam.

– A pasim nyitott egy bárt, annak lesz egy kisebb megnyitó ünnepsége pár nap múlva – hazudtam az előre kitalált terv szerint.

– Egész este ingyen lehet inni? – vonta föl az igencsak érdekesen felrajzolt szemöldökét.

– Igen, és *bárkit* szívesen látunk – vágtam vissza, majd megemelt állal tovább tipegtem, és kiosztottam még néhány szórólapot, hátha figyel.

Habár a gondolattól, hogy az undok képét nézzem egy egész estén vagy éjszakán át, felfordult a gyomrom, mintha visszakerültem volna a hajóra. De mindez csekély ár volt ahhoz, hogy végre lehetőségem nyíljon ténylegesen Angie közelébe férközni.

A szórólapra írt időpont közeledtével egyenes arányban nőtt a gombóc a torkomban. Damien színes, világító lampionokkal díszítette fel a termet, míg én kukán ültem az egyik magasított széken a pult előtt. Összerezzentem, amikor hirtelen dübörögni kezdett a „zene”.

– Mi ez a vacak? – próbáltam túlkiabálni a szörnyű zajt, ami még annál is rosszabb színvonalú volt, mint amiket napközben a rádiókban adtak le. Sértette a fületem.

– Ne parázz már ennyire, Kocsmárosné! Mi a legrosszabb, ami történhet; nem jön el a két kislány? – Damien előttem termett, megfogta a két térdem, szétnyitotta őket, és a lábaim közé furakodott.

– Mi ez az illat? – kérdeztem a levegőbe szimatolva. Eddig sosem éreztem még rajta, pedig amíg nem lett saját gardróbom, az ő ruháit hordtam. – Tetszik.

– Az jó – mosolyodott el. – Szerelmi bájjalban fürödtem meg – kacsintott rám.

– Szép próbálkozás, Kocsmáros, de attól tartok, hogy amíg nem találsz bájjalt arra, hogy szárnyakat növessz... – nevettem rá, mielőtt ártatlannak szánt puszit adtam az elhúzott szájára.

– Ebből kérek még! – duruzsolta a fülembé azzal egy időben, hogy kinyílt az ajtó és három srác kocogott le hozzánk a lépcsőn. Én is hallottam, úgyhogy kizárt, hogy a vámpír ne hallotta volna,

mégsem zavartatta magát; ráérősen megcsókolt és megmarkolta a fenekemet. – Maradj inkább a bárpult mögött! Nem akarom, hogy bárki azt gondolja, szabad préda vagy.

A férfiak és az állandó erőfitogtatás!

– Gondolj bele, mi lenne, ha a sztori szerint a bátyám lennél! – vágtam vissza neki, miközben kibontakoztam az öleléséből, és a kiadott ukáznak megfelelően visszavonultam a harcvonaltól mögé. Bár a fehér zászlót egyelőre eszemben sem volt meglobogtatni. Néha kifejezetten tetszettek Damien kis „játékai”, úgy éreztem, segít, hogy ne csavarodjak be a történetek után. A fizikai sérülések talán begyógyultak, de a lelki sebek még mindig nagyon frissek voltak.

A bömbölő háttérzaj mellett kínkeservesen lassan teltek a percek.

Elmúlt tíz, aztán tizenegy is. Ekkor már úgy gondoltam, egy jó érzésű szülő sem engedi el sehová a csemetéjét, még akkor sem, ha épp most tört ki a nyári szünet.

Egyetlen szórakozás maximum az lehetett volna, hogy fiúk és lányok egyaránt bepróbálkoztak nálam, ám a cselekedeteik inkább megbotránkoztattak, mintsem feldobtak.

A csata vesztesre állt, és kezdtem felkészíteni magam a megadásra. Damien mellé oldalaztam, és fáradtan a vállára hajtottam a fejem, miután befejezte a soron következő, rendelt ital keverését. Ez idő tájt már fél tizenkettő is elmúlt, amikor váratlanul két bizonytalan alak jelent meg az ajtóban. Nagyot dobbant a szívem, mintha előbb tudta volna, hogy Angie az, mint hogy a szemeim láthatták volna.

– A szürke kisegér, vagy az, amelyiknek a fejére esett egy vödör festék? – kérdezte finoman cirógatva az arcomat. Megpróbáltam csúnyán nézni rá, hisz tudta a választ, de nem tudtam palástolni az újjáéledt lelkesedésem.

A lányok egyenesen a bárpulthoz sétáltak, egymásba karolva.

– Szia! Becky vagyok! – És egyenesen levegőnek néztek. A kis boszorka a kezét nyújtotta Damien felé és olyan mosolyt villantott, amittől a sajátom rögtön lelohadt. Angie-re pillantottam, akinek a tekintete unott szájalmat sugárzott.

Damien, aki jobban ismerte a rezdüléseimet, mint én magam, átkarolt és egy puszit nyomott a fejem búbjára. Én voltam az első, mindenki más csak utánam következhetett, üzente ezzel nekem és a jelenlévőknek egyaránt.

– Az igazolványaitok? – bökte oda pökhendi módon. Nem fáradt a bemutatkozással.

Becky szemrezenés nélkül kapta elő a saját hamis személyijét. Össze néztünk a vámpírral, akit szórakoztatott a meglepettségem, és egy fogpiszkálót kapott a fogai közé, hogy ne nevéssen ki. *Szóval mégsem akkora ritkaság az irathamisítás...*

Amíg Becky rendelt és gyomorforgató flörtölésbe kezdett Damiennel, Angie visszavonult, a pult kevésbé megvilágított végére helyezkedett. Vártam egy kicsit, majd utána mentem.

– Szia! – köszöntem rá óvatosan. – Te nem kérsz valamit?

– Köszí, de én nem iszom – zárta le röviden. Lefagytam pár másodpercre.

– Vízet sem? Nagy bajba fogsz kerülni! – próbálkoztam tovább valami erőltetett humor-féleséggel.

– Az jöhet. Hidegen, ha lehet – adta meg magát egyhangúan.

– Persze! – vágtam rá. Csak úgy csörögtek a jégkockák a remegő kezemben, ami minden valószínűséggel neki is feltűnt, mert megenyhült kicsit. – Tessék!

– Tudod; jó, ha egyikünk észnél marad – magyarázta. – Sajnálom, amit a fiúddal művel – sóhajtott a barátnője felé bökve. – Azt hiszem, úgy fair, ha figyelmeztetlek, hogy amit Becky akar, azt Becky meg is kapja. Vagy megszerzi magának. Ez a fiú pedig kifejezetten, khm, helyes. Nem mintha te ne lennél gyönyörű! Félre ne érts! De megtanultam már, hogy mi mind csak veszélytelen apró halak vagyunk egy olyan tengerben, ahol csak a nagy és rafinált cápák maradnak életben.

Áh! Szóval korábban a szájalom a szemében nekem szólt. Azt hittem, a barátnője viselkedését szégyelli.

– Költői megfogalmazás – mondtam, mire összébb húzta magát és elpirult. – De én nem aggódom, úgyhogy te se tedd! Érezd jól magad! – mosolyogtam rá őszintén.

Szerencsémre azonban ő sem bizonyult valami nagy parti arcnak, így amikor a boszorkány nem rángatta magával táncolni, beszélgetésbe elegyedtünk, amivel életem legcsodálatosabb, de egyben legszívzaggatóbb kalandja kezdődött meg.